

บทความวิจัย (Research Article)

การใช้กิจกรรมการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารเพื่อส่งเสริมทักษะการฟัง พูด
ภาษาอังกฤษ และทักษะทางสังคมของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ
Using Communicative Language Teaching Activities to Promote English
Listening-Speaking Abilities and Social Skills Among Vocational
Certificate Students

สิริเรศ จักรแก้ว* และนิธิตา อติภัทรนันท์
Siriret Chakkaew* and Nitida Adipattaranan

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาความสามารถในการฟัง พูดภาษาอังกฤษของนักเรียนหลังได้รับการสอนโดยใช้กิจกรรมการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร และเพื่อเปรียบเทียบทักษะทางสังคมของนักเรียนก่อนและหลังได้รับการสอนโดยใช้กิจกรรมการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ วิทยาลัยเทคนิคเชียงใหม่ ที่ลงทะเบียนเรียนวิชาภาษาอังกฤษฟัง พูด 1 (2000-1203) ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2562 จำนวน 25 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยประกอบด้วย แผนการจัดการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร จำนวน 5 แผน แบบประเมินความสามารถในการฟัง พูดภาษาอังกฤษและแบบประเมินทักษะทางสังคมซึ่งวัดความสามารถของนักเรียนทั้งก่อนและหลังการเรียนโดยใช้กิจกรรมการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร วิเคราะห์ข้อมูลเพื่อหาค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และค่าร้อยละ ผลการวิจัยพบว่า 1) หลังการเรียนโดยใช้กิจกรรมการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร นักเรียนมีความสามารถในการฟัง พูดภาษาอังกฤษผ่านเกณฑ์ที่กำหนดไว้ อยู่ในระดับดี 2) หลังการเรียนโดยใช้กิจกรรมการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร นักเรียนมีทักษะทางสังคมสูงขึ้น คำสำคัญ: กิจกรรมการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร ความสามารถในการฟังพูดภาษาอังกฤษ ทักษะทางสังคม

Abstract

The purposes of this study were 1) to study English listening-speaking abilities of vocational certificate students after being taught through communicative language teaching activities, and 2) to compare social skills of vocational certificate students before and after being taught through communicative language teaching activities. The study population was 25 vocational certificate students, who were enrolled in the English Speaking-Listening course (2000-1203) in the second semester of the academic year 2019 at Chiang Mai Technical College. The research instruments consisted of 5 lesson plans using communicative language teaching activities, the listening-speaking

คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ จังหวัดเชียงใหม่ 50200

Faculty of Education, Chiang Mai University, Chiang Mai 50200

*Corresponding author; email: h.siriret@gmail.com

(Received: 14 May 2021; Revised: 9 October 2021; Accepted: 25 October 2021)

DOI: <https://doi.org/10.14456/psruhss.2023.58>

assessment forms and social skills assessments. The data obtained were analyzed by means of mean, standard deviation, and percentage. The findings were as follows: 1) After the students were taught through the communicative language teaching activities, their English listening-speaking abilities passed the preset criteria, at a good level. 2) After the students were taught through the communicative language teaching activities, their social skills increased.

Keywords: Communicative language teaching activities, English listening-speaking abilities, Social skills

บทนำ

ปีพุทธศักราช 2559 ประเทศไทยได้ก้าวเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน ทำให้กลุ่มประเทศสมาชิกอาเซียนเกิดการรวมตัวเป็นชุมชนที่มีความแข็งแกร่ง สามารถสร้างโอกาสและรับมือความท้าทาย ทั้งด้านการเมือง ความมั่นคง เศรษฐกิจ และภัยคุกคามรูปแบบใหม่ เพื่อให้สมาชิกในชุมชนมีสภาพความเป็นอยู่ที่ดี สามารถประกอบกิจกรรมทางเศรษฐกิจได้อย่างสะดวกมากยิ่งขึ้น รวมถึงสร้างความรู้สึกเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน สามารถติดต่อสื่อสารทางภาษา มีการแลกเปลี่ยนเรียนรู้ การศึกษาและเทคโนโลยี ถ่ายโอนบุคลากรและแรงงานด้วยมาตรฐานเดียวกันทุกประเทศ ภาษาอังกฤษจึงมีความสำคัญสอดคล้องกับคำกล่าวของสมเกียรติ อ่อนวิมล (2554) ที่กล่าวไว้ว่าตามกฎบัตรอาเซียนข้อ 34 บัญญัติว่าภาษาที่ใช้ในการทำงาน (Working language) ของอาเซียน คือ ภาษาอังกฤษ ดังนั้นสถานศึกษาทุกแห่งของไทย จึงต้องเป็นหน่วยงานหลักในการพัฒนาส่งเสริม ความรู้ความสามารถ และศักยภาพของประชาชนไทย เพื่อตอบสนองนโยบายประชาคมอาเซียน ด้วยการจัดการศึกษาให้สอดคล้องกับความเป็นสากลและส่งเสริมให้ประชาชนไทยได้เรียนรู้ภาษาอังกฤษและภาษาอาเซียนในระดับที่สื่อสารได้ เพื่อเป็นเครื่องมือในการสร้างโอกาสในการแข่งขันในตลาดแรงงานตลอดจนการเจรจาต่อรองสำหรับการแข่งขันด้านเศรษฐกิจและสังคมในเวทีสากลได้อย่างมีประสิทธิภาพ (กระทรวงศึกษาธิการ, 2554)

ทั้งนี้รัฐบาลมีนโยบายเร่งยกระดับภาษาอังกฤษของคนไทย โดยมีเป้าหมายที่ต้องการให้คนไทยสามารถพูดภาษาอังกฤษสื่อสารกับชาวต่างชาติได้ (กระทรวงศึกษาธิการ, 2554) และเพื่อให้สอดคล้องกับนโยบายของทางรัฐบาล คณะกรรมการการอาชีวศึกษาได้กำหนดกลยุทธ์ให้มีการพัฒนาประสิทธิภาพการสอนภาษาอังกฤษเพื่อยกระดับทักษะการใช้ภาษาอังกฤษของผู้เรียนอาชีวศึกษา (สำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา, 2561) โดยการส่งเสริมให้สถาบันการศึกษาด้านอาชีวศึกษาจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร โดยเฉพาะทักษะพื้นฐานของการสื่อสาร ได้แก่ทักษะการฟัง-พูด เนื่องจากเป็นทักษะพื้นฐานที่บุคคลใช้ในการสนทนากันได้อย่างสะดวกที่สุด โดยทักษะการฟัง-พูดนั้นเป็นการสื่อสารโดยตรงและคู่สนทนาสามารถทราบผลการสื่อสารได้อย่างรวดเร็วกว่าการสื่อสารด้วยวิธีอื่น นอกจากนี้การฟัง-พูดยังเป็นทักษะที่มีบทบาทสำคัญเป็นอย่างมากในการติดต่อสื่อสารในชีวิตประจำวัน โดยกิจกรรมส่งเสริมประสิทธิภาพในการสื่อสารภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับอาชีวศึกษาเป็นไปเพื่อตอบโจทยยุทธศาสตร์การผลิตและพัฒนากำลังคนด้านอาชีวศึกษาเพื่อสร้างขีดความสามารถในการแข่งขันของประเทศ

แม้ในปัจจุบันหลักสูตรภาษาอังกฤษในระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพจะมุ่งเน้นการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารที่มากขึ้น และมีเป้าหมายให้ผู้เรียนสามารถติดต่อสื่อสารในสถานการณ์ต่าง ๆ ได้ แต่อย่างไรก็ตามพบว่าผู้เรียนในระดับอาชีวศึกษายังมีความสามารถในการฟัง-พูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารในระดับที่ต้องพัฒนา เช่น ไม่สามารถพูดได้อย่างคล่องแคล่ว ไม่สามารถสนทนาโต้ตอบได้อย่างเป็นธรรมชาติ ปัจจัยที่สำคัญประการหนึ่งอาจเกิดมาจากการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนในห้องเรียนที่ผู้สอนเน้นการอธิบายลักษณะภาษาให้ผู้เรียนฟัง หรือเพียงแต่ให้ผู้เรียนพูดหรือออกเสียงตามผู้สอนมากกว่าการให้ผู้เรียนฝึกการใช้ภาษาในบริบทต่าง ๆ ที่ใกล้เคียงหรือคล้ายคลึง

กับสถานการณ์จริง นอกจากนี้การจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในห้องเรียนยังให้ความสำคัญต่อการศึกษาค้นคว้าโครงสร้างไวยากรณ์ โดยเฉพาะรูปประโยคโดยไม่ได้ให้ความสนใจต่อบริบทมากนัก ทำให้เกิดบรรยากาศตึงเครียดส่งผลให้ผู้เรียนเกิดความรู้สึกเบื่อ ไม่รู้สึกสนุกสนานและเกิดความวิตกกังวล ปัญหาเช่นนี้ส่งผลต่อการเรียนการสอนเป็นอย่างยิ่ง เพราะในการเรียนภาษาผู้เรียนควรได้รับการฝึกฝนให้เพียงพอมากที่สุด จนสามารถนำไปประยุกต์ใช้กับสถานการณ์จริง การได้รับข้อมูลจากผู้สอนเพียงอย่างเดียว จึงไม่ส่งผลต่อการเรียนรู้มากนัก ผู้เรียนจึงไม่สามารถใช้ภาษาอังกฤษในการติดต่อสื่อสารได้อย่างเข้าใจและมีประสิทธิภาพ จากการศึกษาข้อมูลและสังเกตปัญหาที่เกิดขึ้นในชั้นเรียนวิชาภาษาอังกฤษฟัง พูด ของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพพบว่านักเรียนมีพื้นฐานความรู้ และความสามารถในการฟัง พูดภาษาอังกฤษน้อยมาก เนื่องจากนักเรียนไม่สามารถตีความสิ่งที่ฟังแล้วพูดได้ตอบได้อย่างคล่องแคล่ว หรือสนทนาเพื่อสื่อความหมายให้ผู้ฟังเข้าใจได้ ประกอบกับครูผู้สอนไม่ได้จัดกระบวนการเรียนรู้ที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ และไม่ได้จัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่ส่งเสริมให้ผู้เรียนเกิดการสื่อสารซึ่งกันและกัน รวมทั้งเนื้อหาในบทเรียนที่ใช้สอนไม่มีความใกล้เคียงกับบริบททางสังคมที่นักเรียนประสบในชีวิตประจำวันและการทำงานในอนาคต จึงอาจจะกล่าวได้ว่าปัญหาดังกล่าวเป็นต้นเหตุ และสะท้อนความล้มเหลวของการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในระดับอาชีวศึกษา

กิจกรรมการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร เป็นกิจกรรมการสอนที่จัดขึ้นตามทฤษฎีการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร ซึ่งมีหลักการเรียนรู้ที่สำคัญ 3 ข้อ ได้แก่ 1) กิจกรรมที่เกี่ยวข้องกับการสื่อสารจะส่งเสริมการเรียนรู้ 2) การฝึกปฏิบัติหรือการทำงานอย่างมีความหมายจะส่งเสริมการเรียนรู้ และ 3) ภาษาที่มีความหมายเกี่ยวข้องกับ ผู้เรียนจะส่งเสริมกระบวนการเรียนรู้ (Richard & Rodgers, 2014) การใช้กิจกรรมการสอนภาษาดังกล่าวได้อาศัยทฤษฎีทางภาษาศาสตร์ที่ผสมผสานกันหลายทฤษฎี ได้แก่ ทฤษฎีความสามารถที่จะเข้าใจภาษาของชอมสกี (Chomsky, 1965, as cited in Richard & Rodgers, 2014) โดยมีความเชื่อว่า ถ้าคนมีความรู้ความเข้าใจตัวภาษาแล้วจะสามารถนำไปประยุกต์ใช้ได้ ในขณะที่ โฮมส์ (Hymes, 1972, as cited in Richard & Rodgers, 2014) ได้ให้ความเห็นว่าคนที่มีความสามารถในการสื่อสาร นอกจากจะต้องมีความรู้ทั้งในด้านตัวภาษาแล้ว ยังควรต้องมีความสามารถในการใช้ภาษาสื่อความหมาย คือสามารถที่จะรู้ว่าควรพูดเมื่อไร พูดอะไร กับใคร ที่ไหนและในลักษณะอย่างไร

องค์ประกอบที่ทำให้การสื่อสารเกิดผลและมีประสิทธิภาพ คาแนลและสเวน (Canale & Swain, 1980) ได้แบ่งองค์ประกอบออกเป็น 4 ด้าน ได้แก่ 1) ความสามารถทางด้านภาษาหรือไวยากรณ์ (Linguistic or Grammatical Competence) 2) ความสามารถด้านภาษาศาสตร์-สังคม (Sociolinguistic Competence) 3) ความสามารถในการใช้สัมพันธสาร (Discourse Competence) และ 4) ความสามารถในการใช้กลวิธีสื่อความหมาย (Strategic Competence) ในด้านการจัดกิจกรรมการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร ลิตเติ้ลวูด (Littlewood et al., 1981) ได้แบ่งกิจกรรมการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารออกเป็น 2 ประเภท ได้แก่ 1) กิจกรรมการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารตามวัตถุประสงค์ (Functional Communication Activities) ซึ่งหมายถึง กิจกรรมที่มุ่งเน้นให้ผู้เรียนใช้ภาษาเป็นสื่อในการทำกิจกรรมให้บรรลุวัตถุประสงค์ที่กำหนดไว้ ผู้เรียนจะต้องได้ใช้ภาษาเพื่อหาข้อมูลที่ตนเองขาดหาย หรือแก้ปัญหาอย่างใดอย่างหนึ่ง เช่น กิจกรรมการแลกเปลี่ยนข้อมูล และ 2) กิจกรรมการใช้ภาษาเพื่อการปฏิสัมพันธ์ในสังคม (Social Interaction Activities) กิจกรรมประเภทนี้จะกำหนดสถานการณ์และบทบาทของผู้เรียน เช่น กิจกรรมการแสดงบทบาทสมมติ และกิจกรรมสถานการณ์จำลอง โดยผู้เรียนจะได้เลือกใช้ภาษาตามจุดประสงค์ที่จะสื่อสารได้อย่างอิสระและเหมาะสมกับสถานการณ์

ขั้นตอนการสอนตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารตามที่ สุมิตรา อังวัฒนกุล (2540) ได้เสนอไว้ประกอบไปด้วย 3 ขั้นตอน ดังนี้ 1) ขั้นนำเสนอ (Presentation) เป็นการให้ตัวป้อนทางภาษา (Language Input) แก่ผู้เรียน โดยการนำเสนอเนื้อหาใหม่ทั้งด้านการออกเสียง ความหมาย คำศัพท์ และโครงสร้างไวยากรณ์ควบคู่กันไป 2) ขั้นฝึกปฏิบัติ (Practice) เป็นการฝึกให้ผู้เรียนมีความแม่นยำในรูปแบบภาษา อีกทั้งยังเป็นการฝึกที่เน้นความหมาย (Meaningful drills) โดยใช้กิจกรรมหลากหลาย เช่น ฝึกการแลกเปลี่ยนข้อมูล (Information gap) การแสดงบทบาทสมมติ (Role-play) ฝึกด้วยการเล่นเกมที่มีการควบคุมการใช้ภาษา เป็นต้น 3) ขั้นนำไปใช้ (Production) เปรียบเสมือนการถ่ายโอนการเรียนรู้ภาษาจากสถานการณ์ในชั้นเรียนไปสู่การนำภาษาไปใช้จริง โดยมุ่งหวังให้ผู้เรียนได้ลองใช้ภาษาในสถานการณ์ต่าง ๆ โดยครูผู้สอนเป็นเพียงผู้แนะแนวทางเท่านั้น ส่วนผู้เรียนมีหน้าที่ในการผลิตภาษารวมทั้งเลือกใช้ภาษาด้วยตนเอง เพื่อให้การสื่อสารเหมือนจริงมากที่สุด

การจัดการเรียนการสอนที่ใช้กิจกรรมการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร ยังช่วยส่งเสริมทักษะทางสังคมของผู้เรียน เนื่องจากมีองค์ประกอบที่สำคัญในด้านความสามารถ ที่ทำให้บุคคลมีปฏิสัมพันธ์และอยู่ร่วมกับบุคคลอื่นได้อย่างมีความสุข ได้แก่ ทักษะการร่วมกันทำงาน การช่วยเหลือซึ่งกันและกัน การรับผิดชอบในหน้าที่ของตนเอง การรับฟังความเห็นผู้อื่น จึงเป็นการจัดการเรียนการสอนที่ทำให้ผู้เรียนได้อยู่ร่วมกัน มีการทำกิจกรรมและเรียนรู้ร่วมกัน ซึ่งเป็นสิ่งสำคัญในการอยู่ร่วมกันกับผู้อื่นในสังคม ก่อให้เกิดสัมพันธภาพอันดีระหว่างบุคคล นอกจากนี้อัสดิน (Astin, 1993) ยังกล่าวว่าวิธีเพื่อนช่วยเพื่อนกระตุ้นให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในกระบวนการเรียนมากขึ้น และการทำงานร่วมกันช่วยส่งเสริมให้ผู้เรียนได้ใช้ความสามารถในการเรียนอย่างเต็มที่ ส่งผลให้ผู้เรียนเข้าใจเนื้อหาการเรียนมากขึ้นด้วย

ด้วยเหตุนี้ผู้วิจัยจึงสนใจที่จะนำการใช้กิจกรรมการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารมาพัฒนาทักษะการฟัง พูด ภาษาอังกฤษและทักษะทางสังคมของผู้เรียนด้านอาชีวศึกษา เพราะเป็นผู้มีทักษะวิชาชีพและมีฝีมือในการทำงาน แต่ยังขาดทักษะในการสื่อสารภาษาอังกฤษทำให้เสียโอกาสก้าวหน้าในสายงานที่ปฏิบัติ จึงควรได้รับการพัฒนาและยกระดับภาษาอังกฤษ เพื่อให้มีความพร้อมทั้งในด้านฝีมือทักษะวิชาชีพและทักษะด้านการสื่อสารภาษาอังกฤษ สามารถสื่อสารได้ตอบในเรื่องที่จำเป็นในการปฏิบัติงานอย่างเหมาะสม และเกิดความมั่นใจในการใช้ภาษาอังกฤษในการติดต่อสื่อสารในที่สุด

วัตถุประสงค์

1. เพื่อศึกษาความสามารถในการฟัง พูดภาษาอังกฤษของผู้เรียนหลังได้รับการสอนโดยการใช้กิจกรรมการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร
2. เพื่อเปรียบเทียบทักษะทางสังคมของผู้เรียนหลังได้รับการสอนโดยการใช้กิจกรรมการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร

วิธีดำเนินการวิจัย

1. **ประชากร** ประชากรในการวิจัยครั้งนี้คือ นักเรียนประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 2 แผนกอิเล็กทรอนิกส์ที่กำลังเรียนวิชาภาษาอังกฤษฟัง พูด 1 (2000-1203) ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2562 จำนวน 25 คน

2. **เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย** ได้แก่

2.1 เครื่องมือที่ใช้ในการทดลอง คือ แผนการจัดการเรียนรู้ที่ใช้กิจกรรมการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น จำนวน 5 แผน แผนละ 4 ชั่วโมง รวมทั้งหมดเป็น 20 ชั่วโมง โดยมีขั้นตอนการสร้างแผนการจัดการเรียนรู้ดังนี้ 1) ศึกษาจุดประสงค์ พร้อมทั้งคำอธิบายรายวิชาภาษาอังกฤษฟัง พูด (2000-1203) 2) ศึกษาเอกสารที่เกี่ยวข้องกับกิจกรรมการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร 3) คัดเลือกเนื้อหาที่น่าสนใจ เหมาะสมกับระดับและความสามารถของผู้เรียน โดยผู้วิจัยนำมาจากแบบเรียนภาษาอังกฤษระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ และจากเว็บไซต์ที่มีเนื้อหาเกี่ยวข้อง

4) ผู้วิจัยสร้างขอบข่ายเนื้อหาของแผนการสอนโดยใช้กิจกรรมการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร ซึ่งประกอบด้วยระยะเวลาหัวข้อในการเรียน เนื้อหา วัตถุประสงค์และกิจกรรม 5) ผู้วิจัยสร้างแผนการจัดการเรียนรู้ที่ใช้กิจกรรมการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร จำนวน 5 แผน แผนละ 4 คาบ รวมทั้งหมด 20 คาบ 6) นำแผนการจัดการเรียนรู้ที่สร้างขึ้นเสนอต่ออาจารย์ที่ปรึกษา เพื่อตรวจสอบความเหมาะสม 7) นำแผนการจัดการเรียนรู้ที่ปรับปรุงแก้ไขเพิ่มเติมแล้วเสนอต่อผู้เชี่ยวชาญจำนวน 3 ท่าน โดยผู้เชี่ยวชาญแนะนำว่าควรจัดกิจกรรมที่ให้ผู้เรียนมีโอกาสได้ฝึกทักษะการฟัง พูด ภาษาอังกฤษอย่างบ่อยครั้ง และทั่วถึง และ 8) นำแผนการจัดการเรียนรู้ที่ปรับปรุงแก้ไขแล้ว ไปทดลองใช้กับประชากร คือ นักเรียนประจักษ์วิทยาคารชั้นปีที่ 3 แผนกอิเล็กทรอนิกส์ จำนวน 25 คน

2.2 เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล ได้แก่

2.2.1 แบบประเมินความสามารถในการฟัง-พูดภาษาอังกฤษเป็นเครื่องมือในการวัดความสามารถในการฟังพูดภาษาอังกฤษของผู้เรียนขณะทำกิจกรรมการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร อาทิกิจกรรมช่องว่างของข้อมูล และกิจกรรมบทบาทสมมติ ที่ปรากฏในแผนการสอน ทั้งนี้มีการประเมินความสามารถในการฟัง พูด จำนวน 5 ครั้ง สำหรับเกณฑ์การให้คะแนนคัดแปลงมาจากแบบประเมินความสามารถทางการฟัง พูด ภาษาอังกฤษของ Wilkins (1976) และ สุภัทรา อักษรานเคราะห์ (2540) ซึ่งได้รับการตรวจสอบความถูกต้องจากอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ และผู้เชี่ยวชาญเพื่อนำมาปรับปรุงแก้ไขและใช้กับประชากรที่ศึกษา ใช้เกณฑ์องค์ประกอบของการพูด 5 ด้าน และมาตรา 5 ระดับ โดยได้กำหนดองค์ประกอบของการพูดในหัวข้อต่อไปนี้ 1) ความสามารถในการฟังและการโต้ตอบ 2) ความถูกต้องของการใช้ภาษา 3) ความคล่องแคล่วของการใช้ภาษา 4) ปริมาณของข้อความในการสื่อสาร และ 5) ท่าทางประกอบการพูด จากนั้นนำคะแนนแต่ละด้านมารวมกัน (คะแนนเต็ม 25) แล้วนำมาคิดเป็นร้อยละ ซึ่งผู้เรียนจะต้องผ่านเกณฑ์การประเมินร้อยละ 60 เพื่อให้เหมาะสมกับระดับคุณภาพของผู้เรียน ผู้วิจัยได้กำหนดระดับคุณภาพโดยยึดหลักเกณฑ์การประเมินของมาตรฐานการอาชีวศึกษา 2561 ดังนี้

ร้อยละ	ระดับคุณภาพ
80.00 – 100	ยอดเยี่ยม
70.00 – 79.99	ดีเลิศ
60.00 – 69.99	ดี
50.00 – 59.99	ปานกลาง
น้อยกว่าร้อยละ 50	กำลังพัฒนา

2.2.2 แบบวัดทักษะทางสังคม เป็นแบบวัดทักษะทางสังคมในแบบเลือกตอบ จำนวน 20 ข้อ ซึ่งวัดทักษะทางสังคมในแบบการทำงานร่วมกับผู้อื่น ที่ผู้วิจัยดัดแปลงมาจากแบบวัดทักษะทางสังคมของ The Matson Evaluation of Social Skills with Youngsters (MESSY) ของ Matson et al. (1983) และชรินภรณ์ สัจจธรรมวดี (2555) แบบประเมินดังกล่าวประกอบด้วยข้อความแสดงพฤติกรรมทางบวกจำนวน 10 ข้อ และพฤติกรรมทางลบจำนวน 10 ข้อ เมื่อสร้างแบบวัดทักษะทางสังคมเสร็จ ได้เสนอต่ออาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์เพื่อตรวจสอบความถูกต้องเหมาะสม จากนั้นจึงนำไปให้ผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบอีกครั้งในด้านความถูกต้องของรูปแบบภาษาที่ใช้ในการประเมิน

3. ขั้นตอนดำเนินการทดลอง การทดลองเพื่อศึกษาความสามารถในการฟัง พูดภาษาอังกฤษ และเพื่อเปรียบเทียบทักษะทางสังคมของนักเรียน โดยใช้กิจกรรมการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร มีขั้นตอนดังต่อไปนี้

3.1 วัดทักษะทางสังคมของนักเรียนก่อนการเรียนโดยใช้แบบวัดทักษะทางสังคมที่ผู้วิจัยดัดแปลงมาจาก The Matson Evaluation of Social Skills with Youngsters (MESSY) ของ Matson et al. (1983) และชรินภรณ์ สัจจธรรมวดี (2555)

3.2 ดำเนินการสอนกลุ่มเป้าหมายตามแผนการจัดการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารที่สร้างขึ้น จำนวน 5 แผน แผนละ 4 คาบ รวมทั้งหมด 20 คาบ โดยเริ่มสอนตั้งแต่ วันที่ 4 พฤศจิกายน ถึง วันที่ 23 ธันวาคม 2562 ซึ่งผู้วิจัยทดสอบความสามารถในการฟัง พูดภาษาอังกฤษทุกครั้งหลังการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร รวม 5 ครั้ง

3.3 เมื่อดำเนินการสอนเสร็จสิ้น ผู้วิจัยวัดทักษะทางสังคมของนักเรียนโดยใช้แบบทดสอบชุดเดียวกันกับแบบทดสอบก่อนเรียน

4. การวิเคราะห์ข้อมูล ผู้วิจัยได้ดำเนินการวิเคราะห์ข้อมูลตามลำดับขั้นตอน ดังนี้

4.1 หาค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนนความสามารถในการฟัง พูดภาษาอังกฤษหลังการจบการเรียนรู้แต่ละแผนการสอน

4.2 หาค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานจากการทำแบบวัดทักษะทางสังคมก่อนและหลังการทดลอง

ผลการวิจัย

ตอนที่ 1 ผลการศึกษาศักยภาพทางการฟัง พูดภาษาอังกฤษของนักเรียนระหว่างการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร

ตาราง 1 ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ค่าร้อยละ ระดับคุณภาพและเกณฑ์การผ่านของคะแนนความสามารถทางการฟัง พูดภาษาอังกฤษของนักเรียนระหว่างการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (จำนวนนักเรียน 25 คน)

การทดสอบ	ค่าเฉลี่ย (คะแนนเต็ม 25 คะแนน)	ส่วนเบี่ยงเบน มาตรฐาน	ค่าร้อยละ	ระดับคุณภาพ	เกณฑ์การผ่าน
1	17.12	2.22	68.48	ดี	ผ่าน
2	16.88	2.15	67.52	ดี	ผ่าน
3	17.64	1.89	70.56	ดีเลิศ	ผ่าน
4	17.24	1.67	68.96	ดี	ผ่าน
5	17.04	1.90	68.16	ดี	ผ่าน
เฉลี่ยรวม	17.18	1.97	68.74	ดี	ผ่าน

จากตาราง 1 แสดงให้เห็นว่าหลังจากนักเรียนได้รับการเรียนด้วยการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร นักเรียนมีค่าเฉลี่ยของคะแนนความสามารถทางการฟัง พูดภาษาอังกฤษเท่ากับ 17.18 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 1.97 คิดเป็นร้อยละ 68.74 ระดับคุณภาพดี ซึ่งผ่านเกณฑ์ที่กำหนดไว้ (ร้อยละ 60) และเมื่อพิจารณาแต่ละแผนปรากฏว่าในแผนที่ 1, 2, 4, 5 อยู่ในระดับดี และแผนที่ 3 อยู่ในระดับดีเลิศ

ตอนที่ 2 ผลการเปรียบเทียบทักษะทางสังคมของนักเรียน ก่อนและหลังการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร

ตาราง 2 ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และการแปลความคะแนนที่ได้จากการวัดทักษะทางสังคมของนักเรียน ก่อนและหลังการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (จำนวนนักเรียน 25 คน)

การวัดทักษะสังคม	ค่าเฉลี่ย	ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน	แปลความ
ก่อนเรียน	1.22	0.27	ปานกลาง
หลังเรียน	1.52	0.21	สูง

จากตาราง 2 แสดงให้เห็นว่า ค่าเฉลี่ยของการวัดทักษะทางสังคมของนักเรียนก่อนการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร เท่ากับ 1.22 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.27 ทักษะทางสังคมของนักเรียนอยู่ในระดับปานกลาง และค่าเฉลี่ยของการวัดทักษะทางสังคมหลังการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร เท่ากับ 1.52 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.21 ทักษะทางสังคมของนักเรียนอยู่ในระดับสูง ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้

สรุปและอภิปรายผล

1. หลังการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร ผู้เรียนมีความสามารถในการฟัง พูด ภาษาอังกฤษผ่านเกณฑ์ที่กำหนดไว้

ประการแรก กิจกรรมการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารเป็นการสอนที่ส่งเสริมให้ผู้เรียนได้ใช้ทักษะการฟัง พูด ภาษาอังกฤษ ในสถานการณ์ที่คล้ายคลึงกับเหตุการณ์ในชีวิตจริง โดยในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้ใช้กิจกรรมที่หลากหลายเพื่อให้ผู้เรียนได้มีโอกาสฝึกฝนในสถานการณ์ที่แตกต่างกันออกไป เช่น กิจกรรมการสำรวจ กิจกรรมช่องว่างระหว่างข้อมูล กิจกรรมบทบาทสมมติ เป็นต้น ซึ่งกิจกรรมเหล่านี้ทำให้ผู้เรียนจำเป็นต้องใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารกับคู่สนทนาเนื่องจากไม่ทราบข้อมูลของอีกฝ่าย จึงจำเป็นต้องสื่อสารเพื่อขอข้อมูล รวมทั้งแลกเปลี่ยนข้อมูลกับคู่สนทนา เพื่อให้ข้อมูลที่ขาดหายไปตามต้องการ ซึ่งมีลักษณะใกล้เคียงกับการสื่อสารในชีวิตจริง โดยเฉพาะกิจกรรมบทบาทสมมติ ที่ผู้เรียนจำเป็นต้องสวมบทบาทตามที่ตนได้รับเพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์ เช่น ในการสอบถามเส้นทาง และการสั่งอาหาร ซึ่งสอดคล้องกับ Johnson & Morrow (1981) ที่กล่าวว่า การสอนภาษาเพื่อการสื่อสารให้ความสำคัญกับการเรียนการสอนที่สอดคล้องกับกระบวนการที่เกิดขึ้นในการสื่อสารจริง โดยผู้ส่งสารจะพิจารณาการใช้ภาษาที่เหมาะสมกับบทบาทของตน และบทบาทของผู้ที่ตนสื่อสารด้วย ผู้ส่งสารต้องใช้ภาษาให้เหมาะสมกับสถานการณ์ ผู้ส่งสารมีโอกาสทราบว่าการสื่อสารของตนประสบความสำเร็จหรือล้มเหลวในการสื่อความหมาย ซึ่งตามปกติผู้ส่งสารจะได้ข้อมูลย้อนกลับ (Feedback) จากอีกฝ่ายหนึ่งซึ่งจะทำให้ผู้ส่งสารรู้ว่าการสื่อความหมายของตนได้ผลหรือไม่ ผู้ส่งสารมีโอกาสเลือกว่าจะกล่าวอะไร อย่างไร และได้รับข้อมูลย้อนกลับ การที่ผู้ส่งสารได้ข้อมูลย้อนกลับนี้ทำให้การสื่อสารเป็นไปอย่างต่อเนื่องจนประสบความสำเร็จในที่สุด จึงกล่าวได้ว่ากิจกรรมการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารเป็นการส่งเสริมและกระตุ้นให้ผู้เรียนเกิดการสนทนาอย่างแท้จริง

ประการที่สอง กิจกรรมการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารเป็นการสอนที่ช่วยลดความประหม่า และความกังวลในการสื่อสาร เพราะกิจกรรมที่ใช้ในแต่ละแผนการสอนมุ่งเน้นให้ผู้เรียนได้ฝึกใช้ภาษาอย่างมีความหมายผ่านการใช้ปฏิบัติกิจกรรมที่ทำเป็นคู่ รวมทั้งกิจกรรมกลุ่มทำให้ทุกคนมีส่วนร่วมในการเรียน ผู้เรียนได้สร้างความสัมพันธ์และความร่วมมือระหว่างกัน ดังที่ สุมิตรา อังวัฒนกุล (2540) ได้กล่าวว่า การทำกิจกรรมร่วมกันระหว่างผู้เรียนด้วยกัน และกับครูผู้สอนในการทำกิจกรรมก่อให้เกิดบรรยากาศที่ส่งเสริมการเรียนรู้ของแต่ละคน ทำให้ผู้เรียนกล้าแสดงออกมากขึ้นและสามารถนำไปใช้ประโยชน์ได้จริง รวมทั้งครูผู้สอนไม่มุ่งเน้นที่จะแก้ไขความผิดพลาดทางไวยากรณ์ โดยให้ความสำคัญกับการใช้ภาษา (Use) มากกว่ารูปแบบของภาษา (Form) ซึ่งการแก้ไขข้อผิดพลาดของผู้เรียนขณะปฏิบัติกิจกรรมอาจทำให้ผู้เรียนขาดความมั่นใจ ซึ่งสอดคล้องกับ Savignon (1991) ที่กล่าวว่า การที่ผู้สอนไม่

แทรกแซงกิจกรรมของผู้เรียน (No Teacher Intervention) โดยผู้เรียนเป็นผู้ทำกิจกรรมร่วมกันโดยผู้สอนไม่เข้าไปเกี่ยวข้อง ไม่แก้ไขข้อผิดพลาดระหว่างที่ผู้เรียนกำลังปฏิบัติกิจกรรมสื่อสาร โดยผู้สอนจะพิจารณาแก้ไขเฉพาะที่จำเป็น เช่น ข้อผิดพลาดที่อาจทำให้เกิดการเข้าใจผิด หรือข้อผิดพลาดที่เกิดขึ้นบ่อย ๆ นอกจากนี้ผู้สอนยังช่วยชี้แนะทาง ตลอดจนให้คำแนะนำอย่างเป็นกันเองทำให้ชั้นเรียนเกิดบรรยากาศที่ผ่อนคลาย ทำให้ผู้เรียนเกิดความอยากเรียนรู้และเกิดความกล้าในการใช้ภาษาในการสื่อสารในที่สุด

ประการที่สาม กิจกรรมการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารช่วยให้ผู้เรียนสามารถใช้ภาษาได้อย่างอิสระผ่านกิจกรรมกลุ่ม สอดคล้องกับ Lottie Baker & Janet Orr (2014 อ้างถึงใน สถาบันภาษาอังกฤษ คณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน, 2555: 43) ที่กล่าวว่า การทำกิจกรรมร่วมกันแสดงถึงการเพิ่มปฏิสัมพันธ์ระหว่างผู้เรียน ซึ่งเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร อีกทั้ง Johnson & Johnson (1999) ยังได้ให้ความเห็นเกี่ยวกับกิจกรรมแบบกลุ่มไว้ว่า เป็นกิจกรรมที่มีประโยชน์ต่อการเรียนรู้ของนักเรียนและพัฒนาเป็นกลุ่มที่มีโครงสร้างของการเอื้อประโยชน์ต่อกันในกลุ่ม และสอดคล้องกับ Kagan & Kagan (1994) ที่กล่าวว่ากลุ่มนั้นสำคัญยิ่งต่อการเริ่มใช้ภาษาของนักเรียนที่ประหม่าในการพูดต่อหน้ากลุ่มใหญ่ กิจกรรมในกลุ่มเล็ก ๆ นั้นสร้างแรงจูงใจในการใช้ภาษาและกระตุ้นนักเรียนให้กล้าเสี่ยงในการใช้คำศัพท์และโครงสร้างภาษาใหม่เมื่อนักเรียนได้มีการใช้ภาษาผ่านกิจกรรมกลุ่ม ดังนั้นในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้จะทำการสอนที่ประกอบไปด้วยกิจกรรมกลุ่ม ทำให้ผู้เรียนเกิดความตื่นตัว และกระตือรือร้นในการมีส่วนร่วม ลดความวิตกกังวลที่เกิดขึ้นขณะใช้ภาษาและทำให้ผู้เรียนกล้าเสี่ยงที่จะใช้ภาษาในสถานการณ์ต่าง ๆ ที่ผู้สอนได้กำหนดขึ้น ตลอดจนเกิดการช่วยเหลือซึ่งกันและกันเพื่อให้งานที่ได้รับมอบหมายประสบผลสำเร็จในที่สุด

ประการสุดท้าย กิจกรรมการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารช่วยให้ผู้เรียนมีความสามารถในการฟัง พูด ภาษาอังกฤษเพิ่มขึ้นโดยการได้ฝึกการใช้ภาษาจากงานที่ได้รับมอบหมาย ดังที่ Richards & Rodgers (2014) กล่าวว่า กิจกรรมการใช้ภาษาที่มีการฝึกปฏิบัติหรือทำงานอย่างมีความหมายจะส่งเสริมการเรียนรู้ ในงานวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้มอบหมายงานที่มีความจำต้องใช้ภาษาผ่านชิ้นงานหรือภาระงานเหล่านั้น เช่น ในกิจกรรม Jigsaw กิจกรรม Survey กิจกรรม Role Play ซึ่งก่อนเริ่มกิจกรรมผู้เรียนจะได้รับข้อมูลทางด้านภาษา ทั้งคำศัพท์ไวยากรณ์ และหน้าที่ทางภาษาโดยการอธิบาย และผู้เรียนได้เห็นตัวอย่างการใช้ภาษาจากการอ่านหรือจากบทสนทนา ผู้เรียนจึงได้ฝึกการใช้ภาษาจากงานที่ได้รับมอบหมาย ดังนั้นเมื่อผู้เรียนได้ใช้ภาษาผ่านงานที่ได้รับมอบหมาย จึงทำให้ความสามารถในการฟัง พูดของนักเรียนดีขึ้น

2. นักเรียนมีระดับทักษะทางสังคมหลังเรียนสูงขึ้น

ประการแรก การใช้กิจกรรมการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารช่วยลดพฤติกรรมก้าวร้าวและต่อต้านสังคม เนื่องจากขั้นตอนการสอนโดยใช้กิจกรรมการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารเน้นให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมทั้งกิจกรรมแบบคู่และแบบกลุ่ม ซึ่งเป็นการส่งเสริมให้ผู้เรียนมีปฏิสัมพันธ์ทางสังคมมากขึ้น สอดคล้องกับ รังสี วิบูลย์อรชร (2534) กล่าวว่า ทักษะทางสังคมเป็นความสามารถของบุคคลในการดำรงชีวิตร่วมกับผู้อื่นในสังคมรูปแบบต่าง ๆ เช่น รู้จักรับมือกับผู้อื่นในการทำงานทั้งในกลุ่มใหญ่และกลุ่มย่อย สามารถอภิปรายในกลุ่มได้ ซึ่งความสามารถเหล่านี้จะต้องได้รับการยอมรับหรือเป็นสิ่งที่มีความคุณค่าของสังคม และเป็นประโยชน์กับตนเองและบุคคลอื่นด้วย

ประการที่สอง กิจกรรมการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารช่วยพัฒนาทักษะทางสังคม เนื่องจากการจัดการเรียนการสอนที่มีกิจกรรมหลากหลาย เช่น เกม กิจกรรม Jigsaw กิจกรรมบทบาทสมมติ ทำให้ผู้เรียนเกิดการช่วยเหลือซึ่งกันและกันในการทำงาน เปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้แลกเปลี่ยนความคิดเห็นและเรียนรู้ร่วมกัน และส่งเสริมให้ผู้เรียนมีปฏิสัมพันธ์ที่ดีระหว่างกัน สอดคล้องกับ Sheridan et al. (1999) ที่ได้กล่าวถึงทักษะทางสังคมว่าเป็นพฤติกรรมที่

ผู้เรียนแสดงปฏิสัมพันธ์ในการทำงานร่วมกับผู้อื่นได้อย่างมีประสิทธิภาพ ซึ่งพฤติกรรมที่แสดงออกนั้นจะมีลักษณะยืดหยุ่นและเหมาะสมกับความต้องการของสังคม ผู้เรียนสามารถเลือกที่จะแสดงพฤติกรรมที่เหมาะสมกับบริบท

ประการที่สาม กิจกรรมการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารช่วยลดความวิตกกังวลทางสังคม เนื่องจากบรรยากาศในการจัดการเรียนการสอนเป็นไปอย่างผ่อนคลาย ผู้เรียนมีความคุ้นเคยและร่วมมือซึ่งกันและกัน ซึ่งส่งผลให้ผู้เรียนเกิดความกล้าในการพูดแสดงความคิดเห็น แนะนำ ชักถาม ตลอดจนเกิดความกล้าในการตัดสินใจ ดังที่ นาดยา ภัทรแสงไทย (2525) กล่าวว่า ทักษะทางสังคมทำให้ผู้เรียนสามารถร่วมมือกับผู้อื่นในการทำงานทั้งในกลุ่มใหญ่และกลุ่มย่อย รวมทั้งการช่วยเหลือในการทำงาน และการอภิปรายในกลุ่มย่อยอย่างมีประสิทธิภาพ

ประการสุดท้าย กิจกรรมการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารช่วยพัฒนาทักษะทางสังคม เนื่องด้วยกิจกรรมที่ใช้ในกระบวนการเรียนการสอน เป็นการใช้กิจกรรมที่หลากหลายซึ่งแต่ละกิจกรรมมีการระดมความคิด แสดงความคิดเห็น แลกเปลี่ยนและตัดสินใจร่วมกัน ซึ่งผู้เรียนจำเป็นต้องรับฟังความคิดเห็นซึ่งกันและกัน เมื่อเกิดความเห็นที่ไม่ตรงกัน ผู้เรียนก็สามารถพิจารณาและหาข้อสรุปร่วมกัน ดังที่ ปัทมาวดี บุญยสวัสดิ์ (2535) ได้กล่าวว่า ความสามารถของบุคคลที่จะอยู่ร่วมกัน ทำงานร่วมกันในลักษณะของกลุ่มหรือในสังคมได้อย่างถูกต้องและรวดเร็ว ต้องรู้จักบทบาทผู้นำและบทบาทของสมาชิกที่มีประสิทธิภาพของกลุ่มหรือสังคม

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะทั่วไป

จากการทดลองการใช้กิจกรรมการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารเพื่อพัฒนาทักษะการฟัง พูด ภาษาอังกฤษ และทักษะทางสังคมของนักเรียน ผู้วิจัยมีข้อเสนอแนะดังนี้

ข้อเสนอแนะเกี่ยวกับการเรียนการสอน

1. ก่อนทำการทดลองครูผู้สอนควรชี้แจงเกี่ยวกับการใช้กิจกรรมการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร เพื่อให้ นักเรียนเกิดความเข้าใจในขั้นตอนกระบวนการสอน มีการเตรียมตัวเพื่อให้การสอนเกิดประสิทธิภาพ และเพื่อให้การปฏิบัติกิจกรรมเป็นไปด้วยความราบรื่นมากยิ่งขึ้น
2. ครูผู้สอนควรชี้แจงเนื้อหาก่อนที่จะมีการเรียนการสอน เพื่อให้ผู้เรียนได้ทำความเข้าใจ และเตรียมตัวมาก่อนได้ เช่น การทบทวนคำศัพท์ที่มีในบทเรียน ซึ่งช่วยลดเวลาในขั้นนำเสนอทำให้มีในขั้นฝึกฝนและขั้นการนำไปใช้มากขึ้น
3. มีการทบทวนความรู้เดิมที่เรียนไป เพื่อให้ผู้เรียนได้มีโอกาสดูเชื่อมโยงความรู้เดิมกับความรู้ใหม่ ซึ่งเป็นการกระตุ้นให้ผู้เรียนเกิดความมั่นใจว่าตนสามารถเรียนรู้บทเรียนใหม่ด้วยความกระตือรือร้น
4. ครูผู้สอนควรเลือกหัวข้อการสอนที่นักเรียนให้ความสนใจ ซึ่งอาจได้มาจากการใช้การสอบถาม หรือการสัมภาษณ์
5. การบริหารเวลาในชั้นเรียนควรเป็นไปอย่างเหมาะสม เนื่องจากในแต่ละแผนการเรียนมีความยากง่ายแตกต่างกัน ในบางแผนควรใช้เวลาในแต่ละขั้นตอนการนำเสนอมากขึ้น ซึ่งในขณะที่บางแผนอาจจำเป็นต้องใช้เวลาในขั้นการฝึกหรือการนำไปให้ให้มากขึ้น เพื่อให้เกิดความเหมาะสมและการเรียนการสอนดำเนินไปอย่างมีประสิทธิภาพ
6. ครูผู้สอนควรให้ความช่วยเหลือผู้เรียนในการทำกิจกรรมแต่ละกิจกรรมอย่างเป็นกันเอง และมองข้ามข้อผิดพลาดเล็กน้อย ที่ไม่ก่อให้เกิดความเข้าใจผิดในขณะที่ใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร เพื่อลดความประหม่าและความวิตกกังวล รวมทั้งให้ความช่วยเหลืออย่างทั่วถึง ให้กำลังใจและชมเชยผู้เรียนอยู่เสมอ เพื่อเป็นการเสริมแรงทางบวกให้กับผู้เรียน

ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

1. ควรศึกษาและวิจัยตัวแปรอื่น ๆ เพิ่มเติมนอกเหนือจากทักษะด้านการฟัง พูด เช่น ความสามารถด้านการอ่าน ความรู้ด้านคำศัพท์ ตลอดจนไปถึงความสามารถในการคิดวิเคราะห์
2. ควรศึกษาและวิจัยกิจกรรมการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารในกลุ่มตัวอย่างอื่น ๆ ด้วย เช่น นักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง

เอกสารอ้างอิง

- กระทรวงศึกษาธิการ. (2554). *แผนพัฒนาการศึกษาของกระทรวงศึกษาธิการ ฉบับที่ 11 พ.ศ. 2555-2559*. สืบค้น 10 มิถุนายน 2562, จาก <http://planning.tu.ac.th>
- ชรินภรณ์ สัจจธรรมวดี. (2555). *การใช้วีดิทัศน์ออนไลน์เพื่อพัฒนาความสามารถทางการฟัง พูดภาษาอังกฤษและทักษะสังคมของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 (วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต)*. เชียงใหม่: มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- นัตยา ภัทรแสงไทย. (2525). *ยุทธวิธีการสอนสังคมศึกษา*. กรุงเทพฯ: โอเดียนสโตร์.
- ปัทมาวดี บุญยสวัสดิ์. (2535). *ผลการใช้เกมการละเล่นพื้นบ้านของไทยที่มีผลต่อการพัฒนาทักษะทางสังคมของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 (วิทยานิพนธ์ปริญญาครุศาสตรมหาบัณฑิต)*. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- รังสี วิบูลย์อรชร. (2534). *ความสัมพันธ์ระหว่างทักษะทางสังคมและผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาสังคมของนักเรียนชั้นปีที่ 3 ในสังกัดกรมสามัญศึกษาในจังหวัดปราจีนบุรี (วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต)*. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.
- สถาบันภาษาอังกฤษ คณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน. (2555). *คู่มือการจัดการเรียนการสอน ภาษาอังกฤษแนวใหม่ตามกรอบมาตรฐานความสามารถทางภาษาอังกฤษที่เป็นสากล The Common European Framework of Reference for Languages (CEFR) ระดับชั้นมัธยมศึกษา*. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สมเกียรติ อ่อนวิมล. (2554). *ภาษาอังกฤษกับอนาคตของไทยในอาเซียน*. สืบค้น 15 มกราคม 2557, จาก <http://blog.eduzones.com/wigi/81880>
- สำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา. (2561). *แนวทางการประเมินคุณภาพการศึกษาของสถานศึกษาตามมาตรฐานการอาชีวศึกษา พ.ศ. 2561*. กรุงเทพฯ: สำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา (สอศ.).
- สุภัทรา อักษรานุเคราะห์. (2540). *การใช้กลวิธีการสื่อสารกับการสอนภาษาอังกฤษ ใน สมิตรา อังวัฒนกุล (บรรณาธิการ), แนวคิดและเทคนิควิธีการสอนภาษาอังกฤษระดับมัธยมศึกษา (พิมพ์ครั้งที่ 3)*. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สมิตรา อังวัฒนกุล. (2540). *วิธีสอนสื่อสารทักษะฟังภาษาอังกฤษ*. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- Astin, A. W. (1993). *What matters in college: Four critical years revisited*. San Francisco: Jossey-Bass.
- Canale, M., & Swain, M. (1980). Theoretical bases of communicative approaches to second language teaching and testing. *Applied linguistics*, 1(1), 1-47.
- Johnson, D. W., & Johnson, R. T. (1999). *Learning together and alone: Cooperative, competitive, and individualistic learning* (5th Ed.). Boston: Allyn & Bacon.
- Johnson, K., & Morrow, K. (1981). *Communicative in the Classroom*. England: Burnt Mill Longman.

- Kagan, S., & Kagan, S. (1994). *Cooperative learning*. San Clemente, CA: Kagan.
- Littlewood, W., William, L., & Swan, M. (1981). *Communicative language teaching: An introduction*. Cambridge university press.
- Matson, J. L., Rotatori, A. F., & Helsel, W. J. (1983). Development of a rating scale to measure social skills in children: The Matson Evaluation of Social Skills with Youngsters (MESSY). *Behaviour Research and therapy*, 21(4), 335-340.
- Richards, J. C., & Rodgers, T. S. (2014). *Approaches and methods in language teaching*. New York: Cambridge university press.
- Savignon, S. J. (1991). Communicative language teaching: State of the art. *TESOL quarterly*, 25(2), 261-278.
- Sheridan, S. M., Hungelmann, A., & Maughan, D. P. (1999). A contextualized framework for social skills assessment, intervention, and generalization. *School Psychology Review*, 28(1), 84-103.
- Wilkins, D. A. (1976). *National Syllabuses*. Oxford: Oxford University Press.